

โลกที่เขม เรื่องบังเอิญ

-west- เขียน HIRUNA ภาพ

โลกที่ไม่มีเรื่องบัวเอิญ

-west- เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2459-1

ภาพปก HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอริวาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

Introduction

คนทุกคนมีช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านของชีวิต
จากเด็ก สู่วัยรุ่น จากวัยรุ่น เป็นผู้ใหญ่
จากอนุบาล ขึ้นชั้นประถม จากประถม ขึ้นมัธยม โตขึ้นอีกนิดก็เป็น
นักศึกษา

ผมผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาสวยงามตามครรลองของปู่ชนคนชั้นกลาง
มีบ้านเดี่ยวย่านชานเมืองเป็นของตัวเองและครอบครัว เคยมีแฟนแต่เลิกกัน
ช่วงเรียนจบใหม่ๆ หลังจากนั้นก็ได้คบใครจริงจัง ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน
เก็บเงิน ผ่อนรถคันแรกเป็นของตัวเอง

นี่ดูแล้วเวลาผ่านไปไวกว่าที่คิด จากคนรู้จักกลายเป็นไม่รู้จัก จากคนรัก
กลายเป็นคนที่เกลียดกัน ไม่เข้าใจว่าทำไมเมื่อความสัมพันธ์คู่สาวจบลง ถึง
เปลี่ยนมาเป็นเพื่อนกันไม่ได้ แม้ตกลงว่าจะแยกย้ายกันด้วยดีแต่เจอหน้าอีกครั้ง
กลับทำที่ไม่รู้จัก

ผมคงไม่เฮิร์ตขึ้นมาอีกถ้าเมื่อวันก่อนไม่เจอแฟนเก่าโดยบังเอิญ
ไม่ได้เสียใจหรอก เรื่องผ่านมานานแล้ว แต่พออยู่คนเดียวก็คิดถึงอดีตไม่ได้

"เพื่อเจ้า"

โอเคครับ ผมก็ลืมไปว่าตอนนี้ไม่ได้อยู่กับคนเดียว ควันสี่ขวบอมเทา

ลอยผ่านหน้าในรัศมีที่สายตามองเห็น ผมมองค้อนคนขัด ค้อนแคะด้วยความรู้สึกไร้ค่าประคนหมั่นได้

"คุณไม่เคยมีแฟนรึไง"

เรายืนด้วยกันตรงลานทางพักของบันไดหนีไฟนอกอาคาร มีกระป๋องเบียร์ราคาถูกตั้งไว้สำหรับใส่ก้นกรองบุหรี่ แม่บ้านคงเอามาวางทิ้งไว้ ถ่วงทลายที่ก้นกระป๋องไม่ให้ปลิวหาย อย่างน้อยกระป๋องไงๆ นี่คงช่วยให้แม่บ้านหงุดหงิดกับก้นบุหรี่ที่ถูกทิ้งอย่างไร้ความรับผิดชอบน้อยลง

"ถามทำไม" เขาไม่ตอบตรงประเด็นในทันที เท้าศอกกับกระเบื้อง

ผมโคลงหัวก่อนว่า "ก็ไม่เห็นเคยเล่า"

"จำเป็นต้องเล่า?"

ความจริงแล้วเราไม่ใช่คนแปลกหน้าจนไม่สามารถถามเรื่องส่วนตัวได้ตรงกันข้าม ผมกับเขมทิสรู้จักกันในเกือบทุกช่วงเปลี่ยนผ่านของชีวิต แต่มากกว่าเขมทิสคือแม่ของเขา อยากถามว่าแม่มีเป็นโรรมากปะ แต่หน้าก็ไม่ใช่ระดับหมาก ปริณู เกรงว่าพูดไปแล้วโดนกระที่บจะไม่มีคนคอยไ้

บ้ำจอยเป็นหนึ่งในสมาคมแม่บ้านว่างงานที่ตั้งขึ้นตั้งแต่ผมเรียนอนุบาลแน่นอน บ้านของผมเป็นฐานทัพ อาจด้วยพื้นที่ที่เป็นส่วนตัว อุปกรณ์ทำครัวครบครัน และพิกัดที่สะดวกที่สุดในการนัดหมายรวมตัวกันกับบรรดาเหล่าแม่ๆทั้งหลาย ทำให้ผมคุ้นเคยกับบ้ำจอยแม่ของเขมทิสพอประมาณ

"บ้ำจอยอดลูกจะตายหา" โดยเฉพาะเมื่อเรียนจบคณะเดียวกับผมแต่คนละมหาวิทยาลัย แห่งละ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตัวเองนะดีอะไรก็ดี แต่ส่วนตัวระหว่างผมกับเขมทิสแม่เจอกันบ้างตามงานสำคัญ งานรับปริญญา งานวันเกิด กลับไม่ค่อยคุยกัน ส่วนหนึ่งอาจเพราะผมว่าบ้ำจอยน่ารำคาญ ลูกชายก็น่ารำคาญแต่คนละแบบ บ้ำแกพูดไม่หยุดขัดกับลูกที่ทำท่าเหมือนผีไม้ได้ส่วนบุญ หนึ่งนึ่ง หยิงๆ ไม่ค่อยสมบูรณ์พอดีเหมือนบ้านคนอื่นสักเท่าไรหะ กระทั่งบังเอิญมาเจอกันในที่ทำงานเดียวกันถึงได้คุยกันมากขึ้นด้วยความจำเป็น

"ยกเว้นเรื่องแฟนลูกชายหัวแก้วหัวแหวน"

"แกไม่รู้"

"ไม่เฝ้าละ"

"หึ" เข็มทิศหัวเราะในลำคอ เจตนามองเหยียด "ผู้ชาย โตขนาดนี้แล้วด้วย ต้องเฝ้าเรื่องแฟนให้แม่ฟังหรือ"

"เล่าดี คนที่เพิ่งเลิกไปผมเคยพาไปที่บ้านด้วย" ผมมักถูกกล่าวหาว่า เป็นลูกแห่งเหมือนที่เข็มทิศกำลังปรามาสด้วยสายตา ซึ่งผมว่าไม่ นี่ต่างหาก สิ่งที่ถูกผู้ชายทำกัน เปิดเผย ตรงไปตรงมา

"จริงจิงขนาดนั้น?"

"ผมจริงจิงกับความรักรึครับ"

เขายิ้มมุมปาก เลิกคิ้วขึ้น ไม่มองผมแล้ว ทอดสายตาไปยังยอดตึกสูงระฟ้า ที่ชั้นบนสุดไล่ความสูงขึ้นลงเหมือนคีย์เมโลดีในดนตรีเพลงรักเพลงหนึ่ง

"ก็ดี"

"ดีอยู่แล้ว"

ผมภูมิใจในข้อดีของตัวเองเสมอ ไม่มาก ไม่น้อย ไม่เหมือนเขาที่พูดน้อย เสียจนบางครั้งก็คิดไปว่าสิ่งที่ป้าจอยนำเสนอเป็นความจริงหรือเวอร์ไป แต่เมื่อทำงานด้วยกันหลายครั้งผมก็รู้จักคำว่าพูดน้อยต่อยหน้า ผมเห็นออรา ความฉลาดของเขา เรียกได้ว่าคมในฝัก แบบนี้ละผู้หญิงชอบนักหนา

"แบบนี้ชอบติดอยู่กับเรื่องเก่าๆ เนอะ แฟนที่เลิกไปแล้ว หรือเรื่องที่แม่เรา ชอบพูดอวดเรื่องเราตอนเด็ก"

"ก็ไม่เด็กปะ เข้มหา'ลัยยังพูดอยู่เลย เฮ้ย คุณมันเด็กมหา'ลัยรัฐอันดับหนึ่งของประเทศนะเว้ย ผมนี่ดีออกไปต่างจังหวัดโนน ได้กลับบ้านเดือนละครั้ง"

"พูดเพราะได้ เข้มหา'ลัยที่อยากให้เห็นานะ แต่ไม่ถูกใจคณะที่เรียน นักรอก"

"แม่อยากให้เห็นสถาปัตย์เหมือนพอไฮ'ใหม่ละ เคยได้ยินว่าส่งคุณ ไปเรียนพิเศษวาดรูป"

"อาฮะ แต่ตอนเลือกคณะก็ไม่บอกว่าเลือกนิเทศ"

เห็นได้ชัดว่าต่อให้เจียบก็ไม่ได้เรียบริ้อย เข็มทิศเป็นคนคือเจียบ แต่เขาก็พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าสิ่งที่ขัดคำสั่งมันก็เวิร์กไปอีกแบบ ทำมาหากินด้วยความคิด เรื่องสร้างสรรคดีต้องมาคู่กัน แต่ข้อเสียที่เป็นคนพูดน้อย พูดห้วน การพรีเซนตีให้ลูกค้าซื้องานเลยตกเป็นหน้าที่ผม แรกๆ ตอนเทรนนางถูกวางไว้คนละทีม แต่ตอนผ่านโปร พี่จรรยาได้เรียกเตอร์ก็จับมาอยู่ด้วยกัน เพราะเห็นความปากดีกับงานดีที่พากันไปรอด ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ทำให้เป็นทีมเวิร์กแบบที่ลูกค้าต้องการ

"หลังจากเลือกคณะแล้วยืนยันว่าจะเรียนก็ไม่ค่อยคุยกันนะ ที่ได้งานที่เดียวกับเบ๊เบ๊แม้อย่างไม่รู้เลย"

"รู้แล้วมั้ง แม่ผมน่าจะเล่า สี่เดือนแล้วนะ"

"อาจจะ แต่เราไม่ได้กลับบ้านตั้งแต่ยืนยันว่าจะทำงานสายนี้ต่อนะ"

"พูดจริงดี แล้วช่วงเรียนแม่ไม่ตัดหางปล่อยัดเธอ"

"ไม่ขนาดนั้น แต่อย่าไปขออนุญาตอะไรเขี้ยว ดีที่พ่อสนับสนุน แต่ก็ไม่ค่อยกลับบ้านอยู่ดี"

"แปลว่าตั้งแต่ขึ้นมหา'ลัยก็ทะเลาะกับที่บ้านมาตลอดเลยดี"

"เปล่า ไม่ได้ทะเลาะ ไม่เคยทะเลาะ อยู่คนเดียวๆ ก็สบายดี"

เออ คนอย่างมึงไม่เคยทะเลาะกับใครหรอก ไม่ชอบใจก็แค่เก็บข้าวของหนีออกมา เขาติสต์แบบนี้เหมือนพ่อ คนที่หัวร้อนเลยเป็นคนอื่น อย่างเช่นแม่ หัวหน้า หรือกระทั่งพี่เลี้ยงที่สอนงาน แต่กับผมยังไม่เคยหงุดหงิด เพราะสงครามประสาท ทำไมนะเธอ เพราะผมตีมันเก่งเป็นบ้าไงล่ะ

"แม่ก็ไม่ได้ถามอะไรด้วย เลยไม่รู้ว่าจะเล่ายังไง"

"ฟังดูห่างๆ กับครอบครัวอะ"

"หรือ ไม่รู้สึกแะ"

เข็มทิศยกไหล่ ฟันควั่นออกทางจมูก เขาสูบบุหรี่เก่งมาก ทำควั่นเป็นรูปได้ด้วย ส่วนผมก็แค่ฮัดๆ เข้าปอดเวลาคิดงานไม่ออก หลังๆ มีเหตุผลอีกอย่างคือเพื่อปลีกตัวมาคุยกับเขา

"รู้เรื่องที่พี่จรรยาบอกแล้ว ไซปะ งานหน้าอะ"

"อืม โฆษณاب้านอะนะ"

"เออ พี่แกหวังว่าคุณจะโน้มน้าวใจ ข่ายความอบอุ่นนะ อืม...เกิดใช้ปะ"

"ไม่ค่อย" เขาตอบ ซึ่งไม่น่าแปลกใจนักหรอก

"บ้านนะ ข่ายบ้านที่อบอุ่น"

"เราอยู่คอนโดฯ"

"ไม่เว้ย มันไม่เกี่ยวกับคอนโดฯ หรือบ้าน มันคืออิมมูนิตี้ความอบอุ่น มีกิจกรรมร่วมกัน มีความผูกพัน งานใหญ่ๆ เป็นโครงการต้นแบบของบริษัท ที่จะเอาตัวนี้ไปลงที่ต่างประเทศด้วย เขาทุ่มกับงานโฆษณาหลายๆ พี่จรรยาบอก ถ้าขายได้เดือนนี้ไม่ต้องไปหางานอื่นเลย"

"ก็พูดแบบนี้ตลอด"

เขาถอนหายใจ เออ ผมเข้าใจว่ามันยากสำหรับคนใช้ชีวิตคนเดียว พอทำงานเลิกดึก ส่วนแม่ก็เจ้าก็เจ้ากรรมจนตัวเองสติแตกหนีออกมา

"ย้ายมาอยู่ด้วยกันดี สั้นๆ เขาให้เวลาไม่ใช่เหรอ นี่ก็ไม่ออกว่า คนในครอบครัวต้องทำอะไรกัน"

"บ้าน"

แต่คิดอีกทีก็น่าสนใจ ผมเจอเขาโดยบังเอิญตอนออกมาสูบบุหรี่ ในวันสัมภาระงาน ย้ำว่าเขาเป็นคนพูดน้อย แต่ฟังเก่ง เขาฟังทุกเรื่องของผม ขณะที่ผมแทบไม่เคยได้ยินเรื่องส่วนตัวของเขาในที่สาธารณะเลย ไอเดียการใช้ชีวิตกับเซ็กส์ก็ไม่ใช่ ผมหมายถึงในคนที่เลือกระดับสิบที่อยากรู้ว่าคุณที่คิดงานเก่งจับหายแต่กลับนำเสนอไม่เป็นอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหนก็น่าทบทวนข้อเสนอมือเหมือนกัน

"แล้วแต่ แค่ลองชวนดู"

"อืม เดี่ยวลองขอแม่ก่อน ไปอยู่ด้วยสักสองอาทิตย์"

"ยาวกว่านั้นก็ได้ เหนื่อยค่าไฟด้วย"

"ไอ้สัตว์นี่งก"

"คิดว่าชวนมาอยู่เพราะพิศวาสหรือไง" พูดหน้าตาย ทั้งกันนุหรือลงในกระป๋อง "เดือนที่แล้วซื้อตลับหอย"

"ลงแมนยูฯ ไปอะดิ"

เขาหัวเราะ พระอาทิตย์กำลังตก ทุกอย่างอาบด้วยแสงสีส้ม ลมเย็นๆ ไถยพัดให้เห็นน้ำค้างแห่งของผมปลิวปรกลงมาระชนตา เข็มทิศเอี้ยวตัว เห็นหน้ากลับมาเพียงสี่สิบห้าองศา แสงสีส้มนั้นอาบภาพที่เห็นไปครึ่งหน้า

"รีบดูดแล้วกลับไปทำงานได้แล้ว วันนี้ไม่อยากอยู่ดีก็"

เข็มทิศว่าทิ้งท้าย เปิดประตูหนีไฟกลับเข้าไปในออฟฟิศ ผมอัดบุนหรือเข้าปอดอีกสองเฮือกด้วยความเสียดายแล้วทิ้งก้นกรองให้นอนก้นบนเม็ดทรายในกระป๋องเบียร์ที่ถูกอาบด้วยสีเดียวกับบนหน้าของเข็มทิศเมื่อครู่อีกที

ศิวอยาบ

Chapter 1

Friends - Ship

เรื่องย้ายไปอยู่กับเซมทิสชั่วคราวเกือบจะเป็นหมันเมื่อเออี่เข้ามาแจ้งว่าถูกปาดหน้าเค้กด้วยบริษัทของคนใน หนึ่งในคือคอนเน็กซ์หรือเส้นสายที่มึมนั้น แข็งกว่า อีกอย่างคือลูกค้าของทีมเก่าๆ ไม่ใช่เด็กจบใหม่ที่เพิ่งผ่านโปร แม้พอร์ตของเซมทิสจะน่าทึ่ง และพอร์ตของผมจะไม่ขี้เหร่ก็ตาม

พีจอร์ญเรียกคุยกับทีมหลังผมปรึกษาแม่เรื่องย้ายมาอยู่กับเซมทิส 'น่าเสียตาย' พีจอร์ญปลอบเท่านั้น เขาอยากเปิดโอกาสให้เด็กๆ ทว่าคำสั่งของลูกค้าคือเด็ดขาด ลูกค้าว่าในห้องประชุมไม่ยอมให้เด็กๆ ลองผิดลองถูก แต่พีจอร์ญก็ให้โอกาสผมในงานอื่นๆ เราเป็นทีมโปรดักชั่นแฮร์รี่เล็กๆ ในเครือสื่อเจ้าใหญ่ที่ผู้ใหญ่มองไม่เห็นความสำคัญนัก ผมเข้าใจนะ แต่ก็เสียตาย ผมชอบบรรยากาศตอนนำเสนองาน มันตื่นเต้นกว่าช่วงทำสตอรี่บอร์ดโคตรๆ ช่วงเวลาที่ลูกค้าจะดูจนจบหรือปิดสไลด์ตั้งแต่สามหน้าแรกเป็นช่วงเวลาที่โคตรอะดรีนาลินหลังเป็นการสอบไฟนอลว่าจะสอบตกหรือสอบผ่าน ยิ่งงานใหญ่ยิ่งท้าทายความสามารถ ขณะที่คนที่อยู่ในทีมเดียวกันอีกคนกลับนั่งเฉยไม่หือไม่อือยอมรับผลตัดสินโดยไม่เถียงสักคำ

"คุณไม่อย่างทำงานนั่นหรือ" ผมกระซิบถามเซมทิสหน้าร้านอาหารตามสั่งวันนี้เป็นเวรของผมกับเขาที่ต้องลงมาซื้อข้าวให้ทีมงาน บางวันโทรสั่งขึ้นไปส่งได้ถ้าสาละอู แต่เปิดเทอมแล้วเด็กสาวแรกรุ่นลูกสาวบ๊าดึงก็ไม่ค่อยได้มาช่วยแม่อีก ทีมงานต้องจัดเวรกันลงมาซื้อข้าวกับกาแฟขึ้นไปเสิร์ฟ แต่ไม่รู้ว่าจะจัดยังไง

ในหนึ่งเดือนผมกับเอ็มทิสจะถูกใช้ให้ลงมามากที่สุด

"ก็ได้ทำงานอื่นอยู่ดีละ พุดเหมือนออฟฟิศมีคนเหลือเฟือ"

"ไม่ใช่แบบนั้นสิ"

"รอเก็บพอร์ตงานอื่นก็ได้ เกือบขายได้แปลว่าเขาสนใจที่นี้อยู่ เดียวก็มีโปรดักต์ลูกเข้ามา" เขาปลอบเสียงเรียบ ซึ่งก็จริงอย่างที่ว่า แต่ผมก็เสียตายอยู่ดี

"แต่ถ้าไม่ได้มีพอร์ตหรืออันดับต้นๆ โอกาสโกอินเตอร์ก็น้อยกว่าคนอื่น"

เรื่องของเรื่องก็คือผมมีความฝัน และหนึ่งในนั้นคือการได้ไปเรียนงานกับพี่ป้อม เด็กฟิล์มทุกคนต้องรู้จักชื่อนี้ และมีฝันสูงสุดคือได้เจ็ดจรัสในแนวทางของตัวเองอย่างไร้ทีติ พี่ป้อมเป็นคนทำหนังอาร์ตอันดับหนึ่งของไทย เป็นคนที่มีอิทธิพลในเวทีระดับโลก หนึ่งที่ไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ถ้าแกะสัญญาณที่อยู่ในเนื้อเรื่องได้ผู้ชมจะรู้สึกประหนึ่งยูเรก้า ทุกครั้งที่ดูจะถามตัวเองแต่ว่าแม่งคิดได้ไงวะฯ ซ้ำไปซ้ำมา ไม่ใช่เรื่องของสคริปต์ แต่เป็นการถ่ายทำ ซึ่งกว่าผมจะก้าวไปอยู่ข้างๆ พี่ป้อมต้องอาศัยประสบการณ์ล้วนๆ

เอาจริงๆ ได้มีโอกาสเรียนงานกับพี่ป้อมก็อย่างหนึ่ง ได้เก่งแบบพี่ป้อมก็อีกอย่างหนึ่ง หรือแค่เป็นคนทำหนังที่พี่ป้อมเคยเห็นชื่อผ่านตาก็เป็นฝันอีกอย่างหนึ่ง แต่ถ้าลูกค้ารายใหญ่ๆ วางตัวไว้แค่คนรุ่นเก่า เมื่อไหร่ดาวดวงเล็กๆ ของผมจะเจ็ดจรัสได้ ไม่รู้ว่าเบ๊บคงจะดังก่อนหรือพี่ป้อมจะตายก่อนกัน

"ทำงานใหญ่ก็ดี แต่วาประสบการณ์เรายังไม่ได้ มันเป็นเรื่องเสียทั้งของลูกค้าทั้งของทีมเรา ขึ้นทำไปแล้วละเทะ ไม่ถูกตราน้ำกันทั้งเข้าส์หรือ"

"จะไปและได้ไง ที่ผ่านมาก็ทำได้ตลอด พี่จรรยาบอกว่อนาคตไกล"

"เป็นพวกถูกข่มแล้วหลังหรือ"

แม่ง รู้ทัน

เอ็มทิสกระตุกมุมปาก เป็นคนที่ไม่ยิ้มเต็มหน้าเหมือนนมทุกซ์ตลอดเวลา เขามองผมที่ทำท่าจ้อยสนทด้วยหางตาแล้วอธิบายต่อ "เราเพิ่งมานโปรกันมาได้ไม่กี่สัปดาห์เอง งานที่ทำก็สเกลเล็ก พี่จรรยาเองก็คงคิดแบบนี้ถึงไม่ได้ไฟต์ให้ แต่ก็มึงงานอีกเยอะที่สเกลเล็กแต่เสียงดัง ถ้ามันใจก็เก็บไอเดียไว้ใช้ในงานแบบนั้นสิ"

ผมเถียงไม่ออก คำตอบที่เติมไปด้วยเหตุผลนั้นทำให้อาการองแงของผม กลายเป็นเด็กน้อยอยากรู้อยากเห็นของเล่นทันที

"รู้แล้ว ผมแค่เสียดาย"

"งานในมือตอนนี้ไม่ค่อยมีเวลาเสียดายที่ชวดงานนั้นหรือไง" เข็มทิศ พุดประชดประชัน เมื่อคืนก่อนก็กลับบ้านเที่ยงคืน เที่ยงคืนนี้ผมหนีก่อนนะ พวกอีดีเตอรี่ยังอยู่ปฏิบัติงานกันต่อ

"แล้วเรื่องมาอยู่ด้วยยังเหมือนเดิมหรือเปล่า"

"จริงๆ ก็ยังไม่ได้คิดต่อนะ" ผมว่า ไม่มีงานเป็นเป้าหมายแล้วก็ไม่ค่อยอยากออกนอกบ้าน ผมมันพวกติดบ้าน อะไรจะเป็นสวรรค์ก็ว่าการมีอาหารพร้อมทานรออยู่ในทุกมือโดยไม่ต้องคิด "อยากก็ให้ไปอยู่ด้วยเหอะ"

"เปล่า พี่จรรยาติงมาว่านายมาสาย เข้าใจว่าบ้านไกล"

"เฮ้ย แต่ไม่มีเวลาเข้าออกงานปะวะ"

"แต่มาสายแล้วกลับก่อนนี่มันกินะ"

ผมไม่เถียง กว่าจะมาถึงก็เลตกว่าคนอื่น มีหน้าซ้ำอ้างงานเลิกเด็กก็ต้องขอลาก่อน ส่วนวันไหนฝนตก น้ำท่วม ล่าได้เลย เวลาเดินทางไม่คุ้มเวลาทำงาน

"ก็บ้านไกลจริงๆ อะ"

"เลยคิดว่าถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ย้ายมาอยู่ใกล้ๆ กินะ งานมันต้องทำเป็นที่ม"

เรียกว่ากำลังดำที่ผมกินแรงคนอื่นรวมถึงเขาด้วย ครั้นจะองแงเถียงกลับความจริงก็จุกที่อก ได้แต่ทำหน้าที่เต็มที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนเรื่องย้ายงานนะ ผันไปเลย นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่บริษัทที่เด็กรุ่นใหม่อยากทำด้วยมากๆ ไม่ใช่เงินเดือน หรือบริษัทใหญ่โต แต่งานที่ออกสู่อสังทุกตัว มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองและชิบหายๆ แน่นอนว่าถ้าผมทำงานอินดี้แต่ดีตลาดได้ผมต้องเป็นบุคคลที่มีรายชื่อติดโนคนเขย่าวงการโฆษณาอีกคนแน่ๆ ถูกต้องครับ ผมเป็นคน Gen Z ที่โหยหาชื่อเสียงและความก้าวหน้าในวิชาชีพ เติมไปด้วย Passion และแรงบันดาลใจ โห พุดถึงตัวเองแล้วโคตรคูล

"หรืออยากนอนที่ออฟฟิศ แต่พี่จรรยาไม่แนะนำนะ ผิด"

"เฮ้ย จริงดิ" บ้าวะ ก็อยู่ทำงานด้วยกันเด็กๆ ออกจะบ่อยไม่เห็นเคยเจออะไร

"มัวเปล่า หลอกให้ผมไปหารค่าไฟ"

"ค่าไฟมันจะสักกี่บาท"

"เพิ่มค่าน้ำด้วย สุดตัว สองร้อย"

"น้ำมันรถทุกวันนี้เดือนละเท่าไร"

"สามพัน"

"เราเอาค่าเช่าห้องแค่พันห้า" ฎว่าแล้วต้องมีแผน "ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าอินเตอร์เน็ตบวกลงไม่เกินห้าร้อย"

เข็มทิศก็คือเข็มทิศ เขาพูดหน้าตายเหมือนที่รู้เรื่องผีหรือที่พี่จรรยาผูกคอตม เรื่องเข้างานสาย

"นายได้ลดค่าน้ำมัน เอาเงินไปผ่อนรถ เราได้ลดค่าผ่อนคอนโดฯ อยู่แค่ชอยโน้น เดินมาทำงานยังได้เลย แต่ถ้าขี่เกี่ยจขั้บรถมาได้ อ้อมไปด้านหลังชอย" เขาก็รีบบอกทางคร่าวๆ "ไม่ถึงห้าบาทที่ นายถอยจอดขังนานกว่า"

สิ่งที่ผมรับรู้มาตลอดคือเข็มทิศไม่มีเส้นहींในด้านงานขาย แต่ก็ไม่ได้คิดว่า จะขายได้โขขนาดนี้ ไม่มีอินเนอร์หรือวิธีการในม่น้ำวที่ตีไปกว่าการพูดเนื้อหา แต่ไม่มองหน้า มีหน้าขำยังเสือกตากลูกค้าว่าขั้บรถห่วยอีก

"ไม่เห็นมีใครเสียอะไร"

ไอ้เวร ถ้าพูดกับผมเพราะกว่านี้สักนิดก็ใจอ่อนนานแล้ว ไม่ใช่เพราะ เห็นใจ แต่ผมตายข้อเสนอกที่ว่าค่าห้องรวมค่าน้ำค่าไฟยังถูกกว่าค่าน้ำมัน เกือบครึ่ง ส่วนอาหารยานนี้ก็ไม่แพง ผลอๆ อยู่ดีที่พี่จรรยาเลี้ยงข้าวกล่องฟรี เป็นขวัญและกำลังใจอีก ประเด็นก็คือผมจะไม่ยอมกลับไปขอเงินแม่อีกแล้ว รับปากติดตื่อว่าถ้าแม่ดาวนี่ให้หลังได้งานจะผ่อนเอง นับเป็นศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย ก็ว่าได้ แต่แม่ง ไอ้เวรบีบ ไม่มีแตกยังจะหยิ่ง

ระหว่างการต่อรองอาหารกล่องโพงสองถุงใหญ่พิเศษก็ถูกยกข้ามเคาน์เตอร์ ร้านข้าวตั้งเรียงกันใต้เต็นท์ผ้าใบ แต่บ้่าตั้งเป็นร้านประจำ บ้่าแกหน้าไม่รับแขก พูดก็ไม่รับแขก รสชาติอาหารพอแตกได้เลยไม่ค่อยมีคน การทำงานของครีเอทีฟ ต้องอาศัยความเร็ว และผมกับเข็มทิศมักเลือกร้านนี้ให้ทุกคนในออฟฟิศเสมอ ส่วนคนอื่นถ้าไม่ใช่ลูกสาวแกบริการไปส่งถึงหน้าประตูไม่มีทางเหยียบเข้ารัศมี

ให้ปากถามได้ว่าวันนี้จะกินอะไรแน่นอน

"กล่องโฟมแม่งทำลายโลก" ผมบนอุบ พยายามรักษาสิ่งแวดล้อมด้วยการลดการสร้างขยะ แต่ก็ยากจริงๆ มีหน้าซำยังเป็นตัวการก่อคาร์บอนนอกไซด์ด้วยซ้ำ

"ทีหลังก็เอาบินโตมาชะลีส หรือจะใช้มือรองไปกิน จะเทใส่จานเหมือนไอ้ต่างก็ได้นะ เตี้ยววงจานไว้ให้ใกล้ๆ ถึงขยะเปียกโน่น" บำตั้งพูดพลางกระทบกระทั่งกับกระทะ เสียงน้ำร้อนคู่ฉ่ำเมื่อรดลงล้างบนกระทะร้อนๆ เข้มทิสยักคิ้วให้เขาเป็นคนจ่ายเงินยอดพอดีกับค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้วเดินนำออกมา ผมไม่เถียงต่อเพราะกำลังคิดเรื่องการย้ายไปอยู่กับเข้มทิสเพื่อลดค่าน้ำมัน แต่ต้องเพิ่มรายจ่ายด้านอาหารและความเสี่ยงที่จะโดนบำตั้งด่ามากขึ้น

บวกลบกันแล้วผมอาจจะไม่ประหยัดเงินลงมากนัก แต่นี้ถึงเวลาที่ผมเหลือแหล่จนสามารถเอาไปรับงานฟรีแลนซ์หรือเรียนงานใหม่ๆ จากเข้มทิสก็ยังก่อประโยชน์กว่าหมกตัวแหกปากร้องเพลงบนรถ ไถหวิตเล่นแม่งทุกแท๊กจนมือเปื้อนยารถก็ไม่ขยับไปได้สักกี่เมตร

ระหว่างเดินไปรับกาแฟที่สั่งทิ้งไว้จากร้านประจำใต้สำนักงาน เข้มทิสให้เวลาผมคิดเงิบๆ และผมก็ยอมเป็นหมาเชื่องๆ ของเขาในที่สุด

"ต้นเดือนหน้า คุณว่าไง"

เจ้าของห้องผิวปากเป็นเพลง ไม่ตอบ แต่ตอบด้วยท่าทางให้รู้ว่าพอใจ เฟ่สัด เอาจริง เข้มทิสน่าโดนจับไปแคสตงานมากกว่าทำงานเบื้องหลังอะ คาแร็กเตอร์เขาชัดมาก

"เข้มทิส ตามจริง เคยเล่นหนังสั้นปะ"

"อะไร"

"ตอนมหา'ลัย มันต้องมีบ้างดิ"

"ไม่เคย"

อุบุสรรคอย่างเตี้ยวที่เข้มทิสไม่เคยเป็นนักแสดงทั้งที่คุ้นสมบัติครบ ผมเข้าใจได้เลยว่าคงเป็นเพราะท่าทางพูดน้อยของเธอ แต่ก็ยังเป็นเอกลักษณ์ดี ถึงจะจัดอยู่ในกรอบของผู้ชายเรียบร้อย แต่เข้มทิสก็มีมุมนกวนของผู้ชายเหี้ยๆ เยอะ

ถ้าให้นึกถึงใครสักคนผมคงบอกว่าเหมือนชั้นนี้ แต่ชั้นนี้ก็เป็นพระเอกนะเว้ย
อ้อ แต่ชั้นนี้ก็มีชื่อดีกว่าไอ้เวรนี่หลายขุม

"ถามทำไม"

"ถ้าให้เล่นจะเล่นได้ปะ"

"ไม่มีทาง" เขาว่า สั้น เด็ดขาด ไม่ใช่เล่นไม่ได้ แต่ไม่มีทางที่มีความหมายว่า
ผ่านไปเถอะไอ้เตี้ย คนอย่างกูไม่มีทางเล่นเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ตัวเองให้มันดูหรือ
ลืมข้อกำหนดที่ไม่มีข้อกำหนดอย่างหนึ่งไปว่าคนอย่างเขมทิสไม่มีอะไรที่ทำได้
บ้างจอยอดลูกวัยรุ่นนั่น น้อเขมทิสคนดี อย่าให้รู้ตอนหลังว่าดีไม่ห่างเหินนะ
ไอ้สัตว์! ลิฟต์ลงมาแล้ว ชายหนุ่มไม่รอให้ถามต่อ เขาเดินนำขึ้นลิฟต์ก่อนปิดประตู
ให้เหลือเพียงเราสองคนกับถุงอาหารทั้งสองมือ

"อาหารมาแล้วครับคุณพี่"

เสียงเดินไวกว่าแสงเสมอ ผมเป็นหนึ่งในคนที่ร่วมพิสูจน์ทฤษฎีนั้น
ด้วยการตะโกนเข้ามาในออฟฟิศก่อนตัวถึง เขมทิสใช้หลังดันประตูกระจก
วางข้าวกล่องกับกาแฟเย็นบนโต๊ะรวม ผมเดินตามมาขณะที่เขาหยิบข้าวกล่อง
และกาแฟของตัวเองไปนั่งที่โต๊ะแล้ว ผมหยิบข้าวกล่องให้พี่จรรยา เรื่องประจบ
ไม่ต้องสอน ทำเป็นโดยกมลสันดาน

"กระดิกหางเลียขนไปพี่จรรยาเลยนะมึง"

"อ๊ะ แน่นอน ใครเป็นหัวหน้าล่ะครับ" คนตะโกนแซวจากหลังคอมพิวเตอร์
แม้กับกุ่มล่ำสุดเป็นกุ่มพี่วัยเบญจเพศที่ฟาดเคราะห์เบญจเพศด้วยการสนทกับ
เขมทิส พี่เบงค์เป็นคนปากหมาและใจหมา เขมทิสด้อมๆ มองๆ อยู่เป็นเดือน
กว่าจะเอ่ยปากถามว่ามีอะไรให้ช่วย และเขาเลิกเป็นคนปากหนักทันที
เพราะอยากใหพี่เบงค์สอนโปรแกรมออกแบบ 3D เวอร์ชันล่าสุด ซึ่งไอ้พี่เบงค์
ก็เพิ่งใจอ่อนยอมสอนก่อนผ่านโปรแค่เดือนเดียว ส่วนที่ว่าใจหมาคือพี่เบงค์
ไม่ให้ผมเข้าไปเรียนด้วยเพราะผมไม่ใช่ไอ้โต๊ะ ถูกครับ เขมทิสกับพี่เบงค์
แหม่งเข้ากันได้เฉยจากเพลงลูกก็เสียงทายที่แม่สาวคณะกระบโง่งรู้จะทำปรากฏการณ์
ตลกนุกนุกๆ ไปเกือบค่อนประเทศ

แต่ไม่ใช่กับผม

ผมอึ้งไป ไม่ฟังเพลงแมสเวีย!

"อย่าว่าน้องนะเบงค์ เบ็บแก้วไหนของพี่"

"หลอดชมพู่เลยครับพี่มะลิ"

"แห่ม อี้อ้วน ใครซื้อของกินมาให้มึง มึงก็ปกป้องหมดแหละ" ไอ้พี่เบงค์ คนเลวตะโกนแซว ได้คำตอบเป็นนัยกลางบ้อมๆ ของพี่มะลิ อีติเตอร์อารมณ์ดี เต็มหน้า

"ทะเลาะอะไรกันหนุ่มๆ"

"หมากัดหมูจ๊ะดิ๋ว"

"หมูตัวไหนพี่ก็อย"

"หมูมะลิ กับหมูเบ็บ"

"เฮ้ยๆ ผมบอกว่าเบ็บมาจากคำว่าเบ็บใจ ยืนเท้าเอวข้างพี่จัญญ พี่แกขาดิก ไม่ช่วยสักอะ "เบ็บ" ที่รัก ไม่ใช่หมูเบ็บนะเวีย"

"แห่ม ชื่อจริงมึงก็รินทรีใหม่"

"เจ็ก็อยไม่อยู่ที่ผมหรือ"

"มีใครทิ่มแกด้วยหรืออ้อเบ็บ" โคตรไม่เข้าใจ ถ้ามีวัตถุประสงค์ดีสักคน ต้องเป็นผมที่ถูกยำละ เข้มทึบก็อายุเท่ากันไม่เห็นใครจะเปลี่ยนไปแนวทางนั้น บ้าง ผมอยากลิ้มรสผู้ล่า เบ็บเล่นบทเหยื่อจะแย

"เออ วันนี้ตากล้องเราหายไปไหน"

"พี่โหน่งโดดไปรับงานนอก" ผมตอบพี่ดิ๋ว เกิดเสียงฮัมฮัมในลำคอ ก่อนแย้งให้ "ล้อเล่น ไปรับลูกเมื่อเที่ยงครับ คุณโทรมาบอกว่าน้องนี้ไม่สบาย ไข้สูง"

"มันเป็นคนแบบนี่อะดิ๋ว" พี่ก็อยส่ายหัว "ไอ้โหน่งนี่ทีมเดียวกับมันสุดๆ แล้ว พอเขาไม่อยู่ก็เล่นพวกเดียวกัน ใครจะไปไว้ใจ"

"ผมก็แหะเล่นใหม่ละ"

"เด็กเลี้ยงแกะหรือเรา"

พี่ดิ๋วเอาม้วนกระดาษที่ติดมือมาตีหัวก่อนพูดเข้าเรื่อง "เออ โฆษณาโทรทัศน์พี่"

ของซิมซิมิเราได้นะ เตรียมตัวไว้เลย น่าจะซึ้นกับของโฮมแลนด์ เตียวไปบอ
ไปจัดคิวที่ว่าแบ่งทีมยังไง ใครทำงานอะไรซึ้นอะไรได้บ้าง ฟุ้งนี้คุยเรื่องคิว
ก่อน แก้มอง ฟรุญสะดวกไหมคะ"

"เอาเลยๆ ช่วงนี้เด็กๆ มันว่างกันเดียวจะเป็นบ้า"

"โอเคคะ ตามนั้นนะไปบอ ส่วนเรื่องบริฟกับเอ็มวีตัวล่าสุดลูกค้าโอเค
แล้ว ผกชมเบ๊บมาด้วยว่าพีเรนต้งงานได้น้ำไหลไฟดับจริง"

"นับเป็นคำชมใช้ใหม่พีดิ"

เอ็คินแก๊งหัวเราะลงคอ เป็นอันรู้กันว่าผมพูดมากจนลูกค้าไม่ทันตั้งคำถาม
เคยโดนแหวบ้างว่าหายใจทางผิวหนังหรือเห็อก ส่วนเจ้าของโอเดียหรือเอ็มทิต
มักจะถูกแหวว่าเอาจำเลยมาตั้งในห้องประชุมทำไม เป็นฉายาให้เรียกกันสนุกปาก
ได้สองวันเต็มแล้ว เบ๊อกันไปเองเพราะความจำเลยของเจ้าตัว

"พีดิวกินข้าวยัง ผมซื้อมาเหลือ เผื่อพีใหญ่"

"ฟรุญดูเด็กพีเอาเถอะ" ไร่พีเบงค้แกว่งปากอีกแล้ว ได้นี้วกลางนิ้วเดียว
ต่อวันไม่พอจริงๆ "มันใช้คำว่าเหลือกับคนหาเงินให้มัน"

"พีเบงค้นี้ประหลาดนะครั๊บ ตัวเป็นปร่าง ปากเป็นหมา"

"เล่นกับหมาระวังหมาเลียปากนะจ๊ะหนู"

"ไม่เอาดิเบงค้" พีก็อยเบ็ดมาแบบนี้ไม่เหมือนพีก็้อยที่ผมรู้จัก
"อย่าดีทำยครวนี้้อง ไร่จ่ามันก็อุตสาห่วงใจมึง"

เอ็มทิตมีชื่อเล่นที่พีเ็นแฮ็สเรียกว่าจ่า นับตั้งแต่ที่โดนลูกค้าแหวครั้งนั้น
ส่วนผมกับเอ็มทิตตกเป็นคู่จิ้นกันหลังจากคนอื่นรู้ว่าเคยเรียนด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก
หนักกว่านั้นแม่ยังสนิทกันด้วย

"เออ เมียผมหึงโหดนะ รู้จักขวานไหมพีเบงค้ เตียวบักไบกพีได้โดน
ขวานจาม"

"กูว่าไร่จ่ามันจะจามหน้ามึงก่อน ไร่หมู"

"โวะ บอกว่าไร่ได้ชื่อหมู" ผมพาลกลับไปอีกรอบ พีเบงค้กินข้าวไปพูดไป
แต่ที่ทำให้ผมล้าล้ากกาแพคือจ่าเคยที่นั่งเงี่ยๆ หลังคอมพิวเตอร์ของตัวเอง
เสือกพูดขึ้นมาเสียงดัง

"หนูนะ ชื่อพอมันครับ"

เป็นครั้งแรกที่ผมคิดว่าถ้ามันจะเป็นไปได้ออนี้ ก็ไม่มีใครโกรธประวะ
เซ็มทิศ

ตัวอย่าง

Chapter 2

Secret

คอนโดฯ ขนาดสี่สิบบ้านตารางเมตร เป็นอัตราส่วนกำลังดีสำหรับผู้อาศัยสองคน ห้องของเอ็มทิสแยกเป็นสัดส่วนของห้องนอน ห้องอาบน้ำ ส้วม ครัว ห้องนั่งเล่น และระเบียง มีชุดโซฟาจากอิตาลี โทรทัศน์ ตู้หนังสือที่แน่นด้วยแผ่นเกม โปรแกรม และหนังเก่าเกินครึ่ง แก้วกาแฟไม่ล้าง ต้นกระบองเพชรเหี่ยวๆ อาหารแห้งที่ตุนจนล้นออกนอกตู้บิลท์อินที่ติดมากับคอนโดฯ ไม่อยากเชื่อว่าเป็นห้องที่เพิ่งย้ายมาได้สี่เดือน ขณะที่สภาพตัวอาคารคอนโดฯ หลูหรา โอโตง เข้าใจว่าราคาแพงระยับ แต่ห้องกลับระย้าอย่างผู้ชายวันยังค่ำ

"ห้องคุณสกปรกชิบหาย" ผมเคยชินกับการเรียกเขาว่าคุณ ไม่ใช่ทั้งหมด แต่เมื่อโตขึ้นก็หมดด้วยเรียก 'เค้า-เอ็ง' ไปนานแล้ว

ผมมีช่วงเวลาห่างกับเขาพอประมาณ การเจอหน้ากันอีกครั้งทำให้ประดักประเดิดนิดหน่อย โดยเฉพาะในวันสัมภาษณ์งานที่ถูกเรียกตัวมาพร้อมกัน

"ไม่มีแม่บ้าน"

"หาเมียสิ เออ แล้วถ้ามีเมียผมจะโดนเฉดหัวออกจากคอนโดฯ หรือเปล่า เอ๊ย มียาทาเล็บผู้หญิงทุกอยู่ซอกนี้ด้วย"

ไม่ทันขาดคำเจ้าของห้องก็ตะครุบยาทาเล็บสีชมพูพาสเทลออกไปจากมือ

"ถ้าเจออะไรที่มันไม่น่าอยู่ในห้องก็ไม่ต้องสนใจ ทิ้งไปเลย"

"อะไรที่มันไม่น่าอยู่ในห้องบ้างล่ะ"

"อย่างกวน"

"แหม"

ผมทำเสียงยวน ลากกระเป๋ของตัวเองวางแห่มาข้างโซฟา ผมมีอุปกรณ์เครื่องใช้ไม่กี่อย่าง กล้องตัวโปรด หนังสือโปรด แม็กนิก ชุดทำงานที่เหมือนชุดอยู่บ้านและเป็นชุดนอนพร้อมๆ กัน มีเสื้อผ้าทางการไว้สำหรับคุยกับลูกค้าติดมาตัวเดียว รองเท้าแตะสำหรับใส่ไปทำงาน ผ้าไปอาบติดาสนุนิยมที่ฝากเพื่อนหิ้วจากใต้หวันติดไว้ท้ายรถ

"ถ้ามีลับลมคมใน นี่เราย้ายมาอยู่ด้วยกันแบบคู่ชีวิตวัยเฉลี่ยแล้วนะดาร์ลิ่ง"

"ใครตัวใครเมีย เพื่อเจ้า"

เริ่มทีศอดเสื้อ ม้วนแล้วโยนใส่หัวผมก่อนหันไปเปิดพัดลมด้วยนิ้วโป้งตีน ต่ำตามไม่สิ้นสุด

"ของทุกอย่างแฮร์คนละครึ่ง"

เป็นการบริพงานของอาร์ตไดซ์ ที่เรียกว่าลูกค้ำมาถ

"ไม่คิดจะแนะนำห้องหน่อยเหรอ แบบ นี่ห้องน้ำ นี่ครัว นี่ที่นอนผมนอนฝั่งขวา คุณนอนฝั่งซ้าย ห้ามถอดกางเกงในเป็นเลขแปด ต้องซักผ้าทุกวันไหนบล่าๆ"

"ดีเทลมากไป" เริ่มทีศว่าแล้วถอดกางเกงยื่นที่สวมอยู่พาดเก้าอี้คอมพิวเตอร์ เหลือบ็อกเซอร์ลายขวางสีเทาฟ้าติดแค่ตัวเดียว

"ออยู่ๆ ไปเถอะ จ่ายค่าเช่าห้องตอนสิ้นเดือน โอนเข้าบัญชีมาเลยไม่ต้องรอให้ทวง"

โรคดีฉิบหายที่เป็นมนุษย์เงินเดือน โยนภาระหน้าที่รับผิดชอบใส่พี่ตัวทั้งหมด ให้หางานมาค้าจุนบริษัทต่อไป

"ปกติทำกับข้าวกินไหม"

"ชื้อกินถูกกว่า" คู่สนทนาตอบพลงนัยบ่น้ำขวดพลาสติกจากตู้เย็น เป็นขวดน้ำขวดละสิบบาทต้นๆ รียूसเป็นกระบอกน้ำสำหรับกดน้ำจากตู้หยอดเหรียญอีกที ที่รู้เพราะสภาพพยบย่นเต็มประดา เขายกดื่มโดยไม่เทใส่แก้วทิ้งตัวลงข้างผมแล้วส่งให้ทีหลัง

"ชื่อกินนี่หมายถึงอาหาร" ผมหยุดพูดเพราะตี๋ม ยิ้มกลุ่มกริมที่มุมปากแหว
"หรือผู้หญิง"

"เดี๋ยวถามตอบว่า"

"เฮ้ยๆ ขึ้นมึงกู ไม่น่ารักเลย"

"ไอ้แม่!" เข้มทิศสองมือเข้าท้ายทอย ยีหัวตัวเองจนโซฟายุบตามแรงสะเทือน
"คิดถูกหรือคิดผิดวะ"

"ไม่รู้อะ แต่เปลี่ยนใจไม่ทันแล้ว" ผมเริ่มสนุกที่ได้แก๊งมนุษย์อินทอเวอริต
อย่างเข้มทิศ เผ่าพันธุ์นี้หาได้ยากมากในหมู่ครีเอเตอร์ เน้นนอนว่าคณะนิเทศฯ
วารสาร หรืออะไรที่ออกันต้องเน้นมนุษย์เอ็กซ์ทอเวอริต ตอนมหา'ลัย กลุ่มผม
เป็นพวกโหวกเหวกที่สุดในภาควิชา เรียนเอกฟิล์ม ชอบถ่ายภาพ แต่
ไม่เก่งโปรแกรม พบว่าตัวเองนอกจากชอบพูดแล้วยังชอบเขียนด้วย โชคดีที่
ตอนปีหนึ่งไปร่วมกับก๊วนที่ทำหนังสั้นกันมาตั้งแต่มัธยม เป็นเด็กพื้นที่
ส่วนใหญ่เกาะกลุ่มกันมาก่อนแล้ว ผมไปจอยด้วยทีหลัง

"นายทำ Moment เหรอ" เขาพูดถึงหนังสั้นของผมที่ชวดรางวัล
ระดับประเทศแต่ถูกพูดถึงในวงการทำหนังประมาณหนึ่ง "พี่รู้จบกว่า
รู้จักนายจากงานนั้น"

"อ้อ ไม่เชิง ก่อนหน้านี้มีส่งภาพประกวด ได้โชว์ตามแกลลอรี่บ้าง
ไปเจอกันในงานที่ขอนแก่น"

"สายล่อรางวัล" เขาว่า ผมพยักหน้า เขายังเสริม "ก็ดูเป็นคนแบบนั้น"

"คือยังไง"

"พวกล่าฝัน แอ็กทีฟ กระตือรือร้น" ผมไม่ค่อยเข้าใจ แต่ใครๆ ก็ต้องเป็น
นักล่าฝันกันไม่ใช่หรือไง "ก็ดีนะ มีแพชชั่น"

"คนเราก็ต้องมีสวะ นี่ทำครีเอทีฟไม่ได้มีแรงบันดาลใจอะไรหรอ
อุตสาหกรรมนี้ค้าสังแม่"

"แต่อยากชัด ที่เหลือก็ปล่อยมันไปเอง"

"ไอ้เดี๋ยวนี้อาจมาจากพรสวรรค์ล้วน? โคตรน่าอิจฉา"

"ไม่รู้ว่พรสวรรค์นี้มาจากไหน อาจเพราะไม่ค่อยได้พูดก็ได้ ไม่น่าอิจฉา"

หรือ"

ผมไม่เข้าใจว่าคนมีพรสวรรค์ไม่น่าอิจฉาตรงไหน อะไรก็ง่ายไปหมด
อย่างผมเรียกพรแสวง แต่ก็ทำให้มาถึงจุดเดียวกับเขาได้เหมือนกัน เหนื่อยหน่อย
เท่านั้นเอง

"ที่จริงก่อนทำงานที่นี้ผมไปสมัครไว้หลายที่นะ เคยไปสมัครบริษัทโฆษณา
ด้วย"

"เอเจเนซี?"

"อ่าฮะ อาหารเสริม แม่งเดินเข้าไปในห้องสัมภาษณ์ ไฟขาวสว่างๆ นะ
พี่ที่มาสัมภาษณ์บอกให้ทำหน้าฉลาดๆ ングไปดิ"

เข้มทิดหัวเราะในลำคอ ยิ้มแฉ่งมุกปากไว้ทำตามสไตล์ โอเค อย่างน้อย
ก็มีมารยาทที่ไม่หลุดก็ากออกมา

"ใจทยียากเลยดิ"

"เออ จริงๆ ผมไม่ได้ใจแค่นั่นนะ ึ่งจริงแหละ พอบอกให้ทำหน้าฉลาด
สู้ปะผมทำไง ทำตาโตๆ ซ้ำปาก ติดนิ้วโป๊ะ ใส้เหี้ย ได้งานเลย"

"ไม่ทำที่นั่นล่ะ"

"เดินออกมาแล้วมันคิดว่ายังไม่ใช่วะ"

ผมเลื้อยตัวลงบนโซฟา ขยับยัดมือไปตามซอกหลังของเบาะหาของดี
ส่วนอีกฝ่ายยึดแขนสองข้างวางพาดพนักพิง เข้มทิดตัวใหญ่กว่าผมนิดหน่อย
มึ้กล้ำเนื้อมากกว่า เคยสงสัยว่าทำไม แต่ดมเบสลิที่วางไว้ใต้ชั้นวางที่นั่น
ก็ตอบคำถามได้ชัด ไม่นับรวมกับบาร์โหนดที่ติดไว้หน้าประตูห้องนอน ถ้า
ไม่ซีเกียจเล่นเหมือนผมที่ซื้อลู่วิ่งไว้ที่บ้านแต่สุดท้ายกลายเป็นราวตากผ้าเช็ดตัว
ก็ควรจะมึ้กทิดแพ้กส์บ้าง ไซ้ มันเป็นเรื่องที่ผู้ชายอายุยี่สิบกว่าๆ ควรจะมี

"แล้วที่นี้สัมภาษณ์ยังไง เขาโทรตามหรือ"

"เปล่า ที่จริงล้มไปแล้วว่าพิธีบุญให้นามบัตรไว้ พอไม่รับงานที่นั่นก็แข็ง
ทั้งที่เป็นอดีตนักศึกษาที่คณะจับตามอง แต่พอกลับกรุงเทพฯ ก็ง้อยแดก
แม่บอกให้ลูกมาเก็บห้องจะได้มีแรง โคตรบังเอิญ เจอนามบัตรพิธีบุญในห้อง"
ตอนที่เจอกันสมัยเรียน เข้าสนี้ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างชัดเจน เวลาผ่านไป

อ่านทวนชื่อบริษัทที่พี่แกทำอีกครั้งถึงกับตาลุกวาว

"นี่ถึงขั้นสั่งโฆษณาโรลออนที่เปิดตลาดโฆษณาในรูปแบบใหม่ครั้งแรกนะ
แฮร์รี่แม่งก็ตั้งเอาๆ"

"หี เด็กเส้น กะมาเกาะแฮร์รี่ไง"

"ไม่ได้เรียกว่าเกาะ เข้ามาหาประสบการณ์" ผมอยากเป็นผู้กำกับ
สักวันหนึ่งต้องได้เป็นผู้กำกับเต็มตัว "แล้วคุณล่ะเข้ามายังไง"

ผมกับเขมทิตไม่เคยคุยกันในเรื่องจริงจังมาก่อน โดยเฉพาะเรื่องส่วนตัว
เรารู้จักกันมากเท่าที่เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งควรรู้จัก มากกว่านั้นก็เป็นคำบอกเล่า
ของผู้ใหญ่เสียหมด นับเป็นความบังเอิญที่เขาเรียกว่าผมเป็นเทพเจ้าแห่งความโชคดี
ได้ทีเดียว เพราะการปรากฏตัวของผมทำให้ที่ทำงานคลายความอึดอัดจาก
เจ้าเด็กหัวดีแต่মনุษยสัมพันธ์ต่ำโดยปริยาย

พีจรูญไม่อะไรกับเขานัก แต่กับคนอื่นในช่วงวัยเดียวกัน โดยเฉพาะ
ที่จบมาจากสถาบันเดียวกันหมดนั่นได้เล็กน้อย ไม่แปลกใจเลยว่าเขมทิต
เป็นตัวที่เด็ดของรุ่นพีที่ไมยอมเข้าเชียร์ ไม่ร่วมงานคณะที่ไม่พัฒนาความรู้อัน
เรื่องการเรียน

"คนมีฝีมือ" เขาก่อด้วยทาทางนิ่งเฉยก่อนขยายความ "อาจารย์ส่งมา
ฝึกงานที่นี้ตอนปีสาม ที่จริงตอนนั้นที่นี้ก็ไม่มีอะไร พีจรูญเป็นเพื่อนกับ
อาจารย์ที่ปรึกษา กำลังหาแนวร่วมที่พูดน้อยๆ ไอเดียดีๆ"

ผมเคยได้ยินพี่ก็อຍเล่า รุ่นก่อนตั้งเห็นจะมีพี่ก็อຍกับพีจรูญ หัวสมัยใหม่
ไฟแรงตามประสานอายุไม่ถึงสี่สิบที่เล่นทุกโซเชียลมีเดียบนโลก เขาอยากให้
เด็กรุ่นใหม่มีส่วนร่วมกับแฮร์รี่ แต่ไม่อยากได้เด็กขี้ไม้ ดิดที่ไอ้เด็กหัวดีส่วนมาก
จะปากมากไปพร้อมๆ กัน

"หลังฝึกงานเสร็จก็รับจ๊อบเล็กๆ ไปทำ ตอนนั้นที่นี้ยังรับแต่งงานโฆษณาเล็กๆ
อยู่เลย"

ก่อนหน้านี้ที่นี้จ่ายงานให้ฟรีแลนซ์ เพิ่งรับสมัครพนักงานประจำ
เมื่อต้นปี ผมกับเขมทิตเป็นรุ่นล่าสุดและยังไม่มีที่ท่าว่าจะเปิดรับเพิ่ม งานที่ทำ
ระบุตำแหน่งชัดเจน แต่เอาเข้าจริงวิ่งทำเกือบทุกอย่าง โดยเฉพาะช่วงที่งานเข้า

ติดกันได้เป็นตั้งแต่เครื่องรีเอนซ์แม่บ้าน อาจารย์เคยบอกว่าทำงานบริษัทเล็ก
ดีอย่าง บริษัทใหญ่ดีไปอีกอย่าง ส่วนใครคิดว่าฟรีแลนซ์คืออาชีพที่อิสระที่สุด
บอกได้คำเดียวว่า 'มึงพลาดแล้วละ'

"เฮ้ย ฟัง Shura ด้วยเหรออ"

ผมรีเอนซ์เครื่องซีดีต่างๆ หลังโซฟา ข้างในมีแผ่นสกาฟแผ่ของ
วงเดียวกับหน้าปก นักร้องสาวที่พ่อเป็นผู้กำกับชาวอังกฤษ ส่วนแม่เป็น
สาวรัสเซีย สาวรัสเซียแม่สุดยอด ถ้าถามสเป็กผมขาวหมวยนี่ตกไปเลย
ผมชอบผู้หญิงรัสเซียสุดๆ

"ฟังแนวนี่เหรออ"

"ไม่เชิง ฟังทุกอย่างที่เป็นเพลง ถ้าออกหักแล้วอยากขยี้ก็ฟังของ
Boxx music ของ Portrait ี่ ถ้าความรักคือต้องทน ถ้ามันต้องเจ็บ..."

"เคยร้องเพลงตามงานใหม่ พวกอีเวนต์เล็กๆ น้อยๆ"

"โห เคยดี" เข้มทิสแหม่งหูถึง

"ได้ตั้งค์ด้วย"

"ไม่เคยวะ ขึ้นไปร้องเพลงสองเพลงให้สาวกรีด เป็นรับเชิญ"

"จันแสดงว่าคงเป็นงานเล็กๆ ที่สนิทกัน"

"เออ ทำไม"

"ถ้าร้องตามร้านจะจ่ายเงินให้" เขื่อผมสิ อาร์ติสต์ยังงี้ก็เป็นอาร์ติสต์
ไม่ว่าจะอินโทรเวิร์ตหรือเอ็กซ์โทรเวิร์ตก็เถอะ "จ้างให้หุบปาก"

เข้มทิสเล่นเอาผมหุบยิ้มได้จับ ถีบเจ้าของห้องลงจากโซฟาสุดแรงที่มี
แต่เขาไม่ขยับ กลายเป็นผมเลื่อนตัวเลื้อยขึ้นบนพนักพิงโซฟาแทน

"เคยมีคนบอกใหม่ว่าคุณเหมาะกับเป็นจ่าเฉยที่สุดแล้ว พูดยี่นี่กว่า
เปิดฟาร์มหมาอยู่ในปาก"

ยอมรับความคมกับจังหวะของเขาในงาน แต่ไม่เคยรับได้ในเรื่องส่วนตัวเลย
ให้ตาย ผมกระโดดจากโซฟา เริ่มรีเอนซ์นวางของให้ละเอียด นิสัยของครีเอทีฟคือ
ต้องซ่างสังเกตุ หีบทุกเรื่องมาพูดได้หมด ชักแม่น้ำทั้งห้าให้พูดจริงๆ ก็คือซีเสือก
นั่นแหละ ผมแค่เอาอาชีพมาบังหน้า

"คุณฟังแนวอิเล็กทรอนิกส์อะนะ มีปีตเทปด้วย"

"เอาไว้ฟังตอนทำงาน ถ้าเครียดจะฟัง R&B มากกว่า"

"Jazz ม่ะๆ"

"ก็ได้"

ผมเริ่มเจอเรื่องี่จูนกับเขาติด อย่างน้อยนอกจากงานที่ชอบเหมือนกัน ก็ยังมีเพลงแนวโปรด ขอบคุณพระเจ้าที่เข้มทิศไม่ชอบรีอก เพราะผมฟังรีอกไม่ไหวจริงๆ ให้ตาย

"จริงๆ ไม่ได้ชอบฟังอิเล็กทรอนิกส์หรอก ฟังเพราะเอามาใส่ในงานแล้วติดหู"

"เหมือนคุณก็เสียงทายอะนะ"

"อันนั้นฟังเพราะน้องเขาน่ารัก"

"ก็น่ารักจริง"

ประมาณว่าถ้าได้ก็เอา เท็ดทูนบูซาเลย แต่ให้เลือกใหม่ผมก็ยังคิดว่ารัสเซียคือที่สุดอยู่ดี

"แต่ว่าแข็งๆ แบบนี้ผู้หญิงสายแสบเขาจะทนไหวหรือ"

"ผู้หญิงสายไหนก็ชอบแข็งๆ"

อันนี้ไม่ใช่ลักษณะนิสัยแน่ เอี้ยวตัวกลับไปมองเห็นเข้มทิศนอนยัดเหยียดเข้ามาอีกฝั่งของโซฟา กิ่งเปลือยเปล่า ประสานนิ้วมือทั้งสองเข้าด้วยกัน กดคางลงเล็กน้อย สายตาจ้องตรง แต่รอยยิ้มเจ้าเล่ห์มุมปากชวนเซ็กซี่ปนขบถลูกตุ้ นี่คงเป็นเวอร์ชันจำห็นแบบที่ไม่เคยมีใครได้เห็น

"ทะเล้งแล้วมึง ทำหน้าทำตาอย่างกับบริพีให้พระเอกโฆษณาถูยาง"

ผมกลับมารื้อซีดี มีวงโปรดของผมด้วย Teeks สุดยอด! Teeks สุดยอด!

"เฮินทำไม"

"อะไร" ผมไม่ตอบ ทำเฉใจ รับรู้ด้วยตัวเองว่าร้อนวาบที่หูกับแก้ม ส่วนหัวใจก็เต้นตุบๆ อาจเป็นเพราะภาพเมื่อกี้ เข้มทิศแหม่งเซ็กซี่จริงๆ

เสียงเคาะประตูดังช่วยชีวิตระหว่างที่เดดแอร์ทำงานขยายวงกว้าง เข้มทิศทำหน้าเบื่อหน่ายเหมือนเดิม ลูกหยิบเสื้อที่กองไว้ที่พื้นเมื่อครู่มาสวม

ส่วนผมอาสาเปิดประตูด้วยหน้าที่เจ้าบ้านครึ่งหนึ่งโดยไม่ถามซ้ำ เค้าว่า
อย่างมากก็เป็นป่าจอย แม่เข้มทิศ คนไม่มีปากแบบนี้ไม่น่ามีมิตรสหาย
มากเท่าไร

"เฮ้"

"เฮ้?"

ผมเอียงคอตาม หญิงสาวสูงชะลูด ผมตัดตัดสั้นประป่าสีน้ำตาลอ่อน
ยื่นตรงหน้า คอนแทกเลนส์สีเทา จมูกโด่ง คิ้วโก่ง แต่งหน้าบางๆ ผงะถอย
เธอสวมกางเกงยีนขายาว เสื้อกั๊กดำด้านในทับด้วยเสื้อแจ็กเก็ตลายนกฟลามิงโก
กับรองเท้าผ้าใบ NMD แซลมอนพั้งก์ที่หายากฉิบหาย

เหยีย โคตรสตรีต โคตรน่ารัก

"ปะ...เข้มทิศ มีคนมาหา"

"อ้อ...เพื่อนพี่เข้มหรือคะ"

ผมเพิ่งรู้ว่าเข้มทิศมีชื่อเรียกว่าเข้ม สาวจิ้งฉับ

"ครับ เพื่อนที่ทำงาน...แป๊ะนะ มันแต่งตัวอยู่"

ประเมินผู้หญิงตรงหน้าแล้วอายุน่าจะไม่ห่างจากผมนัก เธอยกมือไหว้ขำๆ
เออ ผมก็ยังไม่ต่างกัน หันกลับไปมองความพร้อมของรูมเมตเมื่อเขาสวมกางเกง
เรียบร้อยแล้วผมก็เปิดประตูออกกว้าง

"เดี๋ยวผมลงไปซื้อของกินข้างล่างนะ จะเอาอะไรก็โทรมาด้วยกัน"

ฉีกยิ้มให้เข้มทิศอีกที เจ้าตัวพยักหน้ารับรู้ ผมหยิบกระเป๋าใส่ต่างค์กับ
โทรศัพท์โดยไม่ทันได้ถามชื่อน้องผู้หญิง ยิ้มให้อีกครั้งสามสัมพันธ์ อีกฝ่าย
ยิ้มแห้งตอบมา หางตาผมเห็นปลายเล็บสีชมพูของเธอ เป็นชมพูเดียวกับ
ที่เจอยาทาเล็บในซอกโซฟา ดังเลפקหนึ่งว่าจะทิ้งถุงยางในกระเป๋าใส่ต่างค์ให้
ดีไหม แต่ห่วงเพื่อนก็เลยเอาออกมาวางโดยให้ที่เปียหรือหีบไว้หมิ่นๆ คนไทย
ไซส์มาตรฐานน่าจะใช้ร่วมกันได้ เดี่ยวค่อยซื้อของตัวเองใหม่ก็ได้วะ ถือเป็น
ของขวัญต้อนรับการร่วมชีวิตใหม่กับคนที่บังเอิญเห็นหน้ากันมาตลอดชีวิต
แล้วเดินออกมา ขยับตาให้ชัดแม้ว่าไอ้เข้มทิศจะทำหน้าแข็งเต็มประดา

ลิปต์อยู่ไม่ห่างจากห้องพักนัก ผมได้ยินคนปากหนักถามเสียงเรียบ

ไม่แน่ใจว่าพูดปกติหรือเอ็นทร่า แต่ถ้าผมใช้เสียงแบบนี้เรียกแฟนสาว
คุณได้ใจด้วยกระเพาะอาหารแน่นอน

"มาทำไม"

"น้อยเป็นห่วงพี่เต็ม"

ผมบีนปาก กลอกตามองบนเป็นตัวร้ายเหมือนกิ้ง สุ่วจัน

ทำเป็นเจ็บเรื่องสาว มีของเด็ดอยู่ในมือแท้ๆ

ซี้กั๊วะไอ้สัตว์

ศรีอยุธยา

ดลร้ายชัฏๆ ที่ผมต้องมาติดแหงกอยู่กับผู้ที่เป็นทั้งเพื่อนวัยเด็ก และเพื่อนวัยทำงานที่แสนจะนิ่งและปากหนักคนนี้
ผมกับเขานี้เหมือนทุกๆ สิ่งที่ตรงข้ามกันเลยครับคุณ
เขาพูดน้อยต้อยหน้า ผมมันพอกเรีฟทอนส์ ดินคนได้ไม่เคยเหนื่อย
แต่ในตอนที่เรานำมาจะเข้ากันได้เลยนั้น มันก็เกิดบางอย่างแปลกๆ ขึ้นจะคุณ
ผมไม่รู้ในใจเขาคิดใจ แต่ผมจะ... หัวมันโหวไปแล้ว!
ที่สำคัญ มันไม่ใช่ว่าผม 'โหวโหว' หัวมันโหวไปกับเขา
แต่เพราะเป็นเขา เขากำขึ้น ผมถึงได้รู้สึกแบบนี้
ถลือกิตแต่... เขาจะไม่คิดแบบผม และมองว่าความรู้สึกที่เพิ่มขึ้นทุกวินาทีของสองเราเป็นแค่...

‘เรื่องบั้งโถง’

18+ เหมาะสำหรับผู้ช้อายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2459-1

9 786160 624591

ราคา 249 บาท